

POSTANOWIENIE

21 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 21 sierpnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. Ł.
przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zwolnienie spod egzekucji,
na skutek skargi kasacyjnej M. Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 26 października 2023 r., I ACa 749/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powódce do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powódka M. Ł. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 26 października 2023 r., wydanego w sprawie przeciwko B. sp. z o.o. z siedzibą w W. o zwolnienie spod egzekucji.

Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następującymi argumentami:

- 1) Występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wynikającego z naruszenia art. 378 § 1 oraz art. 385 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegającego na przejęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Skarżąca nie sformułowała zagadnienia na podstawie wymienionych przepisów.
- 2) Potrzebą dokonania wykładni art. 194 § 3 k.p.c. w związku z art. 841 § 1 k.p.c.; art. 841 § 1 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.;
- 3) Oczywistą zasadnością skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne powinno zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie powinno być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2024 r., I CSK 6184/22; z 13 grudnia 2023 r., I CSK 5954/22; z 25 października 2023 r., III USK 286/22).

Powołanie się natomiast na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię wyraźnie wskazanego przepisu prawa, którego treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wywodu, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika

z różnej wykładni wskazanego przepisu (zob. postanowienia SN z 20 grudnia 2023 r., I CSK 6296/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 620/23; z 25 października 2023 r., I CSK 2968/23 oraz z 19 września 2023 r., I CSK 4824/22).

Zaś w ramach przesłanki oczywistej zasadności, skarżący powinien ją uzasadnić, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 nie zostały w ogóle uzasadnione w należyty sposób. Skarżąca nie sformułowała żadnego zagadnienia prawnego na wzór pytania uregulowanego w art. 390 k.p.c., ograniczyła się wyłącznie do powielenia zarzutu skargi. Również przesłanka oczywistej zasadności nie została wykazana poprzez wskazanie, który przepis prawa został – zdaniem powódki – naruszony w taki sposób, że z naruszenia tego wyniknęło wydanie oczywiście wadliwego orzeczenia.

Odnosząc się natomiast do przepisów, których wykładni domaga się skarżąca, należy zauważyć, że odnoszą się one bezpośrednio do sposobu prowadzenia postępowania dowodowego przez sądy powszechne rozpoznające sprawę oraz do dokonanej przez te sądy oceny przeprowadzonych dowodów. W szczególności skarżąca podejmuje polemikę z ustalonym stanem faktycznym, utrzymując, że przysługuje jej prawo własności spornych rzeczy, którego jednak nie zdołała wykazać w postępowaniu sądowym. Zarzuty o takiej treści nie mogą być formułowane na etapie postępowania kasacyjnego, co wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]